

Jurnal de toamnă

Totul a început în data de 18 octombrie 2014, când m-am trezit la ora 5:45 ca să plec în excursie. Eram emoționată, iar la ora 6:30 m-am urcat în autocar și am ocupat un loc, lângă cea mai bună prietenă a mea.

La început, atmosfera era liniștită, căci a durat ceva timp până ne-am cunoscut cu ceilalți colegi. Priveam pe geamul aburit și vedeam cum ziua se îngâna cu noaptea și ușor, ușor se lumina. Am fost distrasă de muzica pusă de cei din clasa a XII-a, iar la scurt timp am început să cântăm cu toții. În acest timp mai trăgeam cu ochiul pe geam și admiram câmpurile arate sau femeile care munceau de la prima oră a dimineții în gospodăriile lor. Copacii prezentau minunatele culori ale toamnei, începând să piardă câte o frunză care ori era luată și purtată de vânt, ori se desprindea de bunăvoie și se așeza lin pe pământul rece.

Prima oprire a fost la Praid. Când am coborât din autocar, am fost surprinsă de un frig năprasnic care s-a izbit de tenul meu și care mi-a înroșit cu ușurință obraji și nasul. Vântul bătea, încurcându-mi părul și trimițându-l în toate direcțiile. Cerul prezenta nori cenușii, care m-au înspăimântat, însă la câteva minute după ce am ieșit din autocar, am coborât în salină cu un autobuz special. Șoferul conducea cu viteză prin tunel, așa că am ajuns repede la lumina de la capătul acestuia.

Am tras aerul tăios în piept și am simțit că este unul diferit, însă mult mai sănătos.

Podeaua strălucea, fiind netedă.

În Salina Praid am stat în jur de trei ore în care ne-am plimbat peste tot. Am vizitat o biserică catolică care m-a impresionat prin aspectul și sculpturile pe care le prezenta. Am făcut multe poze, am vrut să mergem la "Club Aventura", însă era prea scump, și să vedem filme în Cinema 3D, dar toate filmele erau dublate în limba maghiară, așa că ne-am dat bătuți.

Am stat la un restaurant să bem un suc, mi-am luat ca amintire un ametist ale cărui pietre mov strălucesc extraordinar de frumos, am jucat ping-pong cu colegii din celelalte clase, apoi am mers la „belvedere” unde ceea ce am văzut m-a uimit. Doi pereți uniți într-un "V" întors ascundeau o grămadă prăbușită de bucăți imense de sare. Mi-a părut atât de rău că nu am putut face o poză clară, din cauza geamului pe care se prelingeau stropi mărunți de apă, dar și din cauza întunericii, însă acea imagine uimitoare va rămâne cu siguranță în memoria mea pentru totdeauna.

În jurul orei 14, ne-am urcat din nou în autocar și am plecat către Sovata. Norii se descărcau trimițând "lacrimi cerești" către pământ. Fiecare picătură de apă avea locul ei și se zdrobea de sol, udându-l ca pe un obraz plin de lacrimi.

Atmosfera din autocar a fost una drăguță, căci am cântat, am râs și am discutat cu ceilalți colegi cu care începeam să mă înțeleg bine.

La Sovata am avut parte de un târg al dovlecilor, care a adus zâmbete pe chipurile multora. Unde vedeai cu ochii, numai dovleci sculptați în toate felurile posibile, astfel încât să iasă ceva interesant și totuși comic. Într-o grădină erau amplasați un moș și o babă dovleac așezați pe o căpiță de fân, cu o mulțime de alți bostănei pe lângă ei, care mi-au plăcut cel mai mult. Am avansat, admirând și florile extraordinar de frumoase de pe marginea drumului și am ajuns la "Lacul Ursu", unde am făcut poze și am întâlnit o rață care înota singură prin apă, adăpostindu-se de stropii de ploaie care cădeau cu viteză din

cer. Pe suprafața lacului poposeau frunzele arămii și roșcate ale copacilor care începeau "să chelească", plutind alene și dând un aspect leneș al naturii.

La întoarcere, ploaia și-a arătat adevăratele forțe, mulțimea de picături mărunte strălucind în bătaia blândă a soarelui.

Ne-am întors în grabă la autocare și am pornit către Sighișoara, orașul medieval care m-a impresionat în mod deosebit și m-a uimit cu locurile și peisajele minunate.

Am mers în Centrul Vechi, unde niște cavaleri se luptau, demonstrându-și abilitățile, iar după ce am privit destul, am urcat niște scări acoperite, care purtau numele de "Scările școlarilor" și care duceau la "Biserica din Deal", lângă care se afla liceul de limbă germană.

Ne-am plimbat prin cimitirul deasupra căruia se învârtea un stol de ciori, am făcut poze și după am coborât din nou în Centrul Vechi de unde am pornit în altă direcție, către "Turnul cu ceas" a cărui arhitectură mi-a captat atenția.

După ce ne-am plimbat și am râs, ne-am așezat la o terasă și am băut o ciocolată caldă, urmărind spectacolul medieval care continua. Vremea era una bună, nu ploua, dar se întuneca. Fiindcă era seară și întunericul se instala ușor, iar noi mai aveam ceva timp până să plecăm, ne-am mai plimbat și am ajuns la belvedere. Peisajul era unul uimitor. Orașul era atât de frumos văzut de sus, luminile acestuia strălucind, iar pădurile ce îl înconjurau prezentau culori frumoase, de toamnă.

La ora 19:30 ne-am întors în autocare și am plecat spre casă, pe drum fiind destul de obosită, însă nu atât de obosită încât să nu pot privi stelele. Capul meu se rezema de geam și pentru că era un cer senin, nu am putut să nu admir aștrii care scăpăreau fiecare în modul lui unic și special.

Am ajuns în Brașov mai repede decât mă așteptam și imediat cum am ajuns acasă, m-am culcat.

Abia aștept următoarea excursie și o să-mi lipsească aceste locuri, pe care sper să le revăd curând.

Gabriela Burtan

Clasa a IX-a B